

Anvendelse undtagen i det ene Tilfælde, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte nævnte, og det er jo muligt, at selve denne Voldgiftsrets Eksistens har medført, at Stridigheder overhovedet ikke er opstaaet. Men der har altsaa været en Stridighed, nemlig vedrørende det meget store Entreprenørarbejde ved Drogdens Uddybning, hvor Sagen maatte gaa til Voldgift, og hvor Voldgiftsretten afsagde en Kendelse, hvorefter Staten, under Hensyn til den Maade, hvorpaa Kontrakten var affattet, og den Maade, hvorpaa Arbejdet var blevet udbudt, og under Hensyn til den uhyre Usikkerhed, som jo altid bestaar ved Uddybningsarbejder af den Art, kendtes forpligtet til at erlægge et meget stort Beløb.

Det er ikke mig bekendt, at der mod denne Voldgiftskendelse er rettet nogen saglig Kritik, det er mig ikke bekendt, at man ikke har ment den sagligt fuldt berettiget, men den drejede sig om et stort Beløb, og i den Anledning lod det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte i sin Egenskab af Trafikminister udgaa en Bestemmelse om, at denne Voldgift ikke fremtidig skulde anvendes ved Statens Entrepriser. Det forekommer mig nu, at det ærede Medlem, hvis han havde haft principielle Betragtninger at gøre gældende mod denne Voldgiftsret, hvad der syntes at fremgaa af hans Udtalelser i Gaar, burde have givet sit principielle Standpunkt til Kende, før en for Staten ugunstig Voldgiftskendelse var faldet, thi det svækker jo Stillingen, at man afviser en fremtidig Benyttelse af denne Voldgiftsret paa Grundlag af en Kendelse, der har været ugunstig for Staten. Hvis de private paa samme Maade vilde sige: Denne Voldgiftsret vil vi kun benytte, naar den er gunstig for os, men afvise den, naar den er ugunstig for os, vilde Voldgiftsretter jo overhovedet ikke kunne bestaa.

Men det er klart, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte som Trafikminister havde Bemyndigelse til, administrativ Adgang til at sige, at han ikke mere vilde benytte denne Voldgiftsret, paa samme Maade som den foregaaende Trafikminister havde Ret til at sige, at han vilde benytte den, og som den nuværende Minister for offentlige Arbejder har Ret til at sige, at han igen vil benytte den i den oprindelige eller i en ændret Form. Herom kan der slet ikke være Tvivl. Og naar det ærede Medlem blandede dette Spørgsmaal sammen med Spørgsmaalet om Voldgiftsret mellem Staten og dens Tjenestemænd, saa er der slet intet Grundlag for en saadan Sammenblanding, det er to helt forskellige Ting; det ene

Spørgsmaal hænger endogsaa sammen med Lovgivningen, hvad denne Voldgiftsret ikke gør.

Saa vidt jeg forstaaer, har den højtærede nuværende Minister vedrørende denne Voldgiftsret forhandlet med Ingeniørforeningen og med de øvrige Organisationer, Arbejdsgiverorganisationen og Arkitektforeningen, enten direkte eller indirekte, om en Styrkelse af det rent statslige Element i denne Voldgiftsret og opnaaet en Nyordning, som alle har tiltraadt, baade private og Ministeren, en Ordning, hvorefter Voldgiftsrettens Domselement, det, der repræsenterer den juridiske Sagkundskab, bliver styrket ved, at de juridiske Medlemmer, der vælges af Landsretterne, bliver lige saa mange som de tekniske Medlemmer, der vælges af Ingeniørforeningen, og hvorefter Opmanden, der tænkes valgt paa anden Maade fra en af de høje Retter, vil komme til at være saa at sige Toppunktet, den sidste Afgørelse i Sagen.

Jeg for mit Vedkommende har ment, at denne Ordning har sin Værdi. Den har sin Værdi deri, at denne Voldgiftsret i sin oprindelige Skikkelse har virket tilfredsstillende med Hensyn til Stridigheder mellem private — og disse Stridigheder er jo lige saa skarpe og lige saa ubetingede, som Stridighederne eller Modsætningerne kan være mellem Staten og den Entreprenør, som træder i Forbindelse med denne — og tillige deri, at Ingeniørforeningen ved dens Udnævnelse af Voldgiftsretten har tilvejebragt en Ret, mod hvis Kendelser der ikke er gjort nogen saglig Indvending, heller ikke mod den Kendelse, der her er Tale om.

Det er klart, at man ogsaa kan tænke sig dette Forhold ordnet paa anden Maade. Man kan ogsaa tænke sig en Voldgiftsret etableret for hvert enkelt opstaaende Tilfælde, saaledes at hver af Parterne vælger et Medlem af Retten, og disse vælger en Opmand, eller der kan være tilvejebragt en Ordning, hvorved der altid kan skaffes en Opmand. At denne Ordning skulde være den eneste rigtige, kan imidlertid ikke hævdes. For det allerstørste Voldgiftsspørgsmaal, Verden kender, nemlig Voldgiftsspørgsmaalet mellem Staterne, har man netop ment at burde foretrække en fast og paa tilfredsstillende Maade udnævnt Voldgiftsret fremfor en Voldgiftsret, hvori selve Striden er repræsenteret.

Det er jo det, man tilsigter med den Ordning, der hidtil har været, og som nu ønskes ændret, eventuelt forbedret. Jeg kan derfor ikke være enig med det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte i, at det skulde